

[Nørlund.]

Tyskland, sikre, at det bliver demokratiske Kræfter, der kommer til at lede tysk Politik, saaledes at det tyske Folk kan finde ind i godt Naboskab og Broderskab med de andre europæiske Folk. Men vi maa ogsaa der lære af Erfaringen, lære, at det gaar ikke, hvis man blot gør det samme om igen, som man gjorde efter den forrige Krig. Man vedtog Weimar-Forfatningen, som hængte alle de demokratiske Façadeskilte ud, og saa troede man den hellige Grav vel forvaret, men samtidig overlod man alle Samfundets Kommandoposter til den Reaktion, som senere fik Navn af Nazisme. Det var disse Folk, som kontrollerede den tyske Sværindustri og i det hele taget den tyske Industri gennem de store Monopoler og Karteller. Det var disse Folk, der sad som store Junkere og blev Førere for en forkuet Bondeklasse. Det var Reaktionenens Folk, som sad i Militær, i Politi og i Administration. Og naar man nu ved — det er jo ikke nogen Hemmelighed —, at endnu inden det nazistiske Tyskland var brudt sammen, traf man fra nazistisk Side Foranstaltninger til Dannelse af saakaldte Nederlagsgrupper, som skulde sørge for, at der blev anbragt paalidelige Folk netop paa de vigtigste Poster i Produktion, Administration o. lign., samtidig med at disse Folk skulde dække sig i nogen Grad og ikke være kendt som Nazister, og naar man ved, at den Mand, der blev udpeget til Leder af dette Arbejde, var den bekendte Nazist Martin Bormann, som er den eneste af de store Nazister, der stadig er paa fri Fod, saa kan man nok sige, at det er i den Retning i Henseende til Forebyggelsen, vore Opgaver med Hensyn til Sikringen af vor Grænse først og fremmest ligger. Det er nødvendigt, at vi her finder ind i et Samarbejde med de andre Grænselande, som ogsaa frygter en ny tysk Trusel, om en Ordning, som virkelig kan sikre en demokratisk Opbygning af Tyskland og sikre, at Nazismens Rødder i det tyske Samfund bliver rykket op. Dette vil først og fremmest være Vejen frem for en Politik, som kan være i det danske Folks og ogsaa i det tyske Folks Interesse, og som bedst kan sikre den sydslesvigske Befolkning demokratiske Frihedsinteresser.

Men disse vigtige Opgaver glider efterhaanden ganske i Baggrunden. Det er fuldstændig urimeligt, at Diskussionen om vort Grænsespørgsmaal efterhaanden er drejet ind udelukkende paa Sydslesvigspørgsmaalet. Man kan vel ogsaa nok sige i denne Forbindelse, at efterhaanden er Sydslesvigspørgsmaalet ikke alene blevet et af Dan-

marks udenrigspolitiske Problemer, men ogsaa et af vore vigtige indenrigspolitiske Problemer, et Problem, som i høj Grad benyttes i dansk Indenrigspolitik.

Aarsagen til denne vaklende Holdning i dansk Politik i disse Spørgsmaal er simpelt hen den, at der findes to forskellige Slags Politik. Den ene er den, som den højtærede Statsminister er Talsmand for, naar han ikke er Statsminister og knapt nok Parti-formand for Partiet Venstre. Det er den Politik, som gaar ud paa, at „Sydslesvig genvundet, det er Kampens Maal“, som det er sagt. Det vil altsaa sige, at man sætter sig det som Maal at faa Grænsen flyttet ned til Ejderen, og alle de Skridt, der foretages af en Regering under en saadan politisk Ledelse, bliver naturligvis fra den Side opfattet som Midler til at naa dette Maal. Det er der jo ogsaa givet temmelig tydeligt Udtryk for af de to Ordførere, der forud for mig har staaet her paa Talerstolen, og det har jo ogsaa vist sig, at alle de Midler, som man har kunnet faa i Hænde fra Regeringens Side, er blevet brugt i den Politikens Interesse, som Statsministeren har formuleret Slagordet for.

Den anden Politik, der findes, er den, der sætter Danmarks ydre og indre Sikkerhed først og mener, at den opnaas ved at skabe Ro om Grænsen, ved at staa ved den folkelige Afgørelse, som blev truffet i 1920, og frem for alt ikke sætte Danmarks politiske og folkelige Fremtid paa Spil ved paa den ene eller den anden Maade at faa et stort, ikke-dansk Folkeelement med andre politiske Traditioner inden for vort Lands Grænser.

Nu paastaar man jo fra aktivistisk Side, at Befolkningen i Sydslesvig er gode danskere. Hertil vil jeg blot sige, at den højtærede Statsminister dog maa indrømme, at det er et nationalt upaalideligt Element. Jeg vil gerne hertil føje en personlig Erindring. Dengang jeg sad i Frøslev-Lejren, talte jeg med dem, der i sin Tid blev flyttet fra Horserød-Lejren ned til Frøslev. Det foregik ved en Skibstransport fra Helsingør til Flensborg og derfra over Land til Frøslev. Da disse danske politiske Fanger dengang kom til Flensborg, var Flensborgs Befolkning marcheret op for at modtage dem, ikke med Hyldest og Bravoraab og stor Begejstring for de danske Frihedskæmpere, men med Spytklatter og Haansord som „Schweinhund“ og den Slags. Det var i August Maaned 1944 i den By Flensborg! Og tre Fjerdingaar efter, efter den 5. Maj, paastaar man, at Befolkningen i den selvsamme By er næsten mere dansk end Be-